

A SZERELEM KOLDUSAI

STANISAVLJEV OLIVERA

A szerelem koldusai ott sírnak Párizsban, a Concorde-téren, szétszórt
gyémántmosollyal,
a Montmartre felett pazar csillagok pompájával, a kopott színházi
páholyok előtt,
éhes bohócok csendes szenvedésével.

A szerelem koldusai selymes szavak gyöngéd darabkáját kérik az elfiziumi
mezők
végtelen titokzatosságában, ám a lelkiismeret illatában csak a csend
és a Szűzanya-
templom harangjai imbolyognak.

Kalapban, valami büszkeség maradványával, sehol egyetlen mondatfoszlány
a szerelem
ékezetével, sehol valaki lelki szépségének egyetlen aránya. Csak lassan érkező
hangfoszlányok egy bukott zenész, egy bukott szerető hegedűjéről, csak egy
ember
hegedűjének hangja fakó félelem türelmével.

Párizs, ártatlanságom városa, a Latin negyed széles sugárutaival, az örök szerelem
városa, Yves Montand halhatatlan emlékével eltűnt a kalap örökkévalóságában,
amelynek karimájáról most röptül el a pillangó.

A Balkán az én poros cipős barátom, égig érő kacagás, filter nélküli Drina
és kalapok, kalapok, tele álmokkal, szerelmes vallomásokkal úgy „igazából”,
kevés aprópénzzel. Ám a karimáján széttárta szárnyát a pillangó a márciusi
napsütésben, mindörökre, még mindig a régi helyén szundít.

Ne utazz el soha, szerelem, a balkáni utcákból, melyek az első orgonáktól
illatosak,
mert bennük nem sírnak a szerelem koldusai. Meztírlásba gyerekek kergetik a
boldogságot, és megtalálják, innen nem messze, a kocsmánál,
ajtaján a kartonfelirattal: „Rögtön jövök.” És jönni fog.

BÁLÓ Hajnalka fordítása